

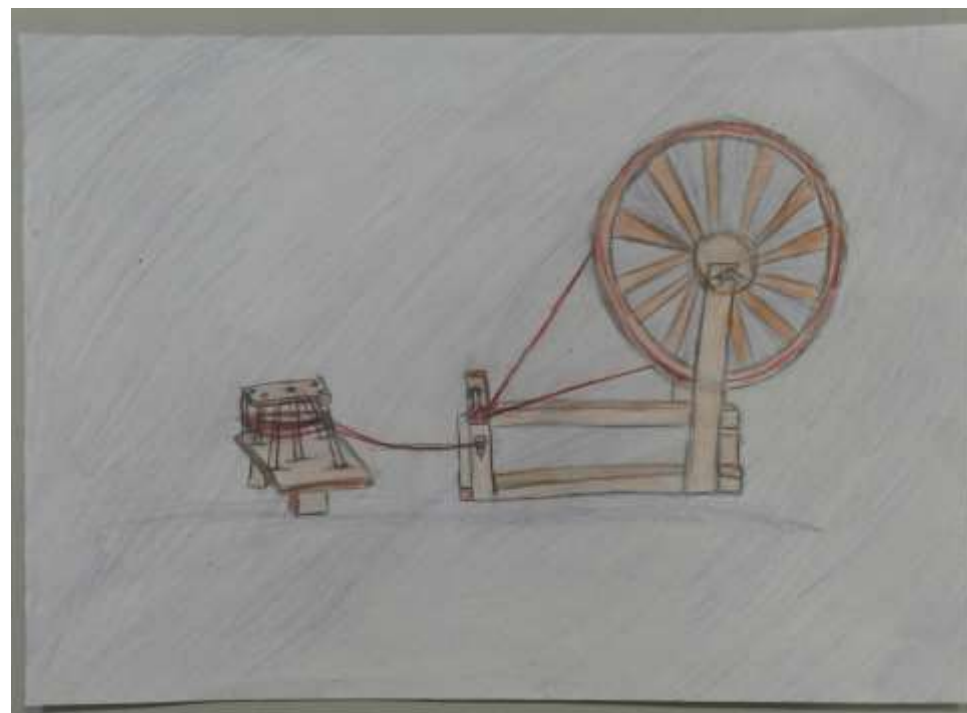
Στο μάθημα της Λογοτεχνίας Α΄ τάξης, αφού τα παιδιά εργάστηκαν στην ενότητα «Μύθοι – Θρύλοι – παραμύθια», συνεργάστηκαν μεταξύ τους και δημιούργησαν ένα παραμύθι το οποίο και εικονογράφησαν.

Την όλη προσπάθεια των μαθητών/τριών συντόνιζε και ενίσχυε η φιλόλογός τους Αντωνία Ετεοκλέους, Β.Δ.

Το περιεχόμενο του συγκεκριμένου παραμυθιού σχετίζεται με τον 2^ο στόχο του Υ.Π.Π. κατά του ρατσισμού.

«Η διαφορετικότητα είναι ζωή, είναι ομορφιά»

Κόκκινη κλωστή δεμένη στην ανέμη τυλιγμένη,
δος της κλώτσο να γυρίσει
παραμύθι ν' αρχινήσει

Μια φορά κι ένα καιρό στο μακρινό, πολύ μακρινό παρελθόν, κοντά σ' ένα πυκνό δάσος ήταν ένα χωριό. Όμορφο χωριό, καθαρό, συγυρισμένο και με σπιτάκια περιποιημένα. Όμως άχρωμα και μουντά.

Μέσα στο χωριό πουθενά δεν ακούονταν γέλια μήτε χαρές. Όλα ήταν βουβά και η ζωή τόσο μονότονη! Παράξενο δεν ήταν; Κι όμως οι κάτοικοι αυτού του χωριού ήταν όλοι τους πολύ εντάξει άνθρωποι. Πάμε πιο κοντά να τους γνωρίσουμε;

Κάθε πρωί, με το πρώτο φως του ήλιου, όλοι οι άντρες ξεκινούσαν για δουλειά. Δούλευαν στο δάσος ξυλοκόποι. Ήταν ψηλοί, λεβέντες, γεροδεμένοι. Έκοβαν ξύλα και τα έστελλαν πέρα στη μεγάλη πόλη στα εργοστάσια. Ήταν πολύ σκληρή η δουλειά τους. Κανένας όμως δεν παραπονιόταν. Ήταν πολύ δυνατοί και δουλευταράδες. Το απόβραδο που γύριζαν κατάκοποι σπίτι το μόνο που ήθελαν ήταν ένα πιάτο ζεστό φαγητό και ύπνο. Έπρεπε να ξεκουραστούν, για να είναι έτοιμοι την άλλη μέρα το πρωί για δουλειά.

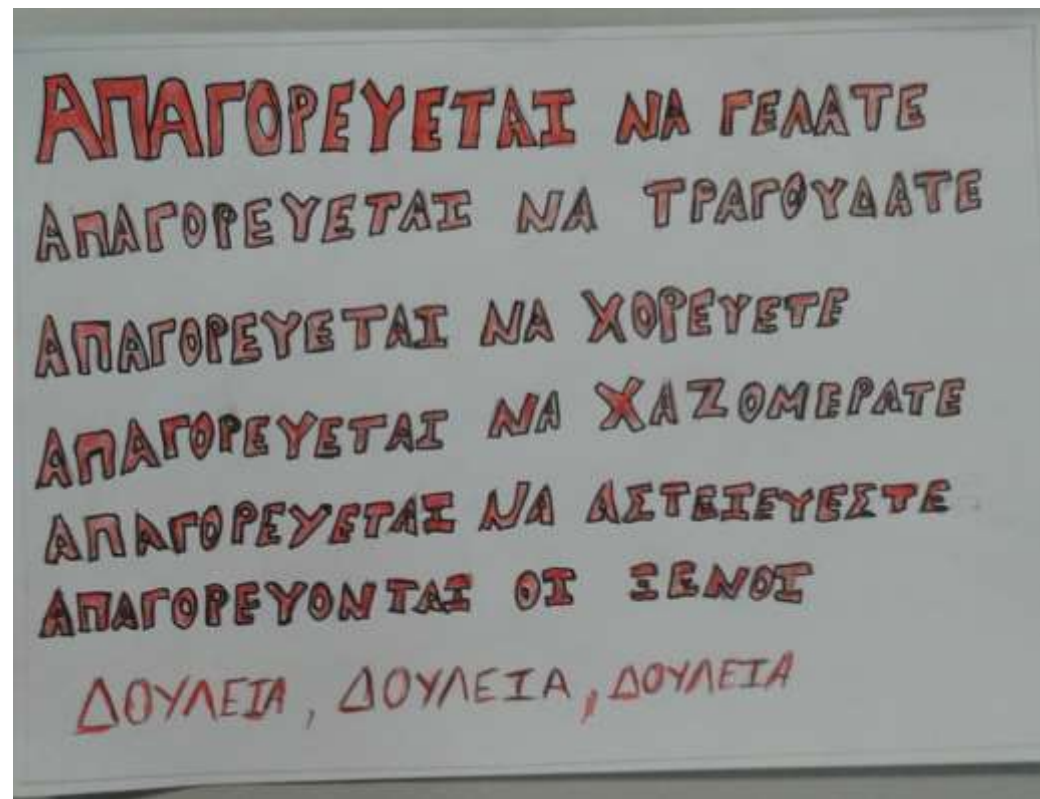

Οι γυναίκες πάλι έμεναν στο σπίτι. Συγύριζαν, έπλεναν, μαγείρευαν και φρόντιζαν τις αυλές και τα ζωντανά τους. Ήταν πολύ τακτικές και καθαρές.

Ως εδώ η ιστορία μας ακούεται πολύ καλή. Όμως η αλήθεια ήταν άλλη. Στο χωριό που βρισκόμαστε η ζωή όλων ήταν τόσο μονότονη και η κάθε μέρα τους ήταν τόσο ίδια με την επόμενη που στο τέλος οι άνθρωποι κατάντησαν πανομοιότυποι ο ένας με τον άλλο. Έκαναν καθημερινά τα ίδια πράγματα και στο τέλος κατάντησαν να μην ξεχωρίζει ο ένας από τον άλλο. Τι παράξενο, αλήθεια! Ένα ολόκληρο χωριό όπου όλοι οι άνθρωποι που ζούσαν σ' αυτό ήταν ακριβώς οι ίδιοι. Ίδιο ανάστημα, ίδιο βλέμμα, ίδιο περπάτημα, ίδια όψη, όψη σοβαρή και αγέλαστη. Το μόνο που έκαναν πολύ καλά ήταν να δουλεύουν. Τίποτε άλλο. Καμιά χαρά, ούτε γέλιο, ούτε τραγούδι, ούτε χορός ακούονταν στο χωριό. Η βαρετή ζωή τους κυλούσε κι έφευγε με όλες εκείνες τις απαγορεύσεις που τις είχαν όλοι κρεμασμένες στην είσοδο των σπιτιών τους. Ήταν το τελευταίο πράγμα που έβλεπαν φεύγοντας κάθε χάραμα για τη δουλειά και το πρώτο, όταν επέστρεφαν σπίτι κατάκοποι το σούρουπο.

Απαγορεύεται να γελάτε, απαγορεύεται να τραγουδάτε, απαγορεύεται να χορεύετε, απαγορεύεται να χασομεράτε, απαγορεύεται να αστειεύεστε, απαγορεύονται οι ξένοι, απαγορεύονται οι φιλίες.

. ΔΟΥΛΕΙΑ, ΔΟΥΛΕΙΑ, ΔΟΥΛΕΙΑ.

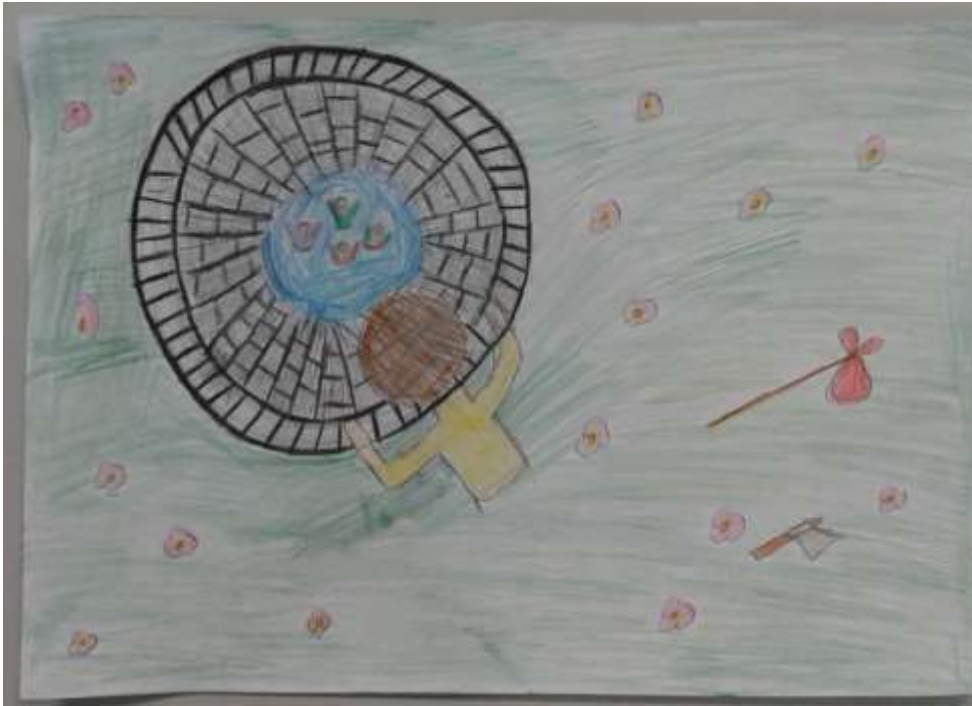

Κι έτσι περνούσαν οι μέρες στο μικρό χωριό ίδιες κι απaráλλακτα βαρετές.

Μια μέρα, όμως, συνέβη κάτι πολύ περίεργο και ανήκουστο. Ένας από τους άντρες του χωριού, ενώ ετοιμαζόταν να μαζέψει τα σύνεργά του για το σπίτι, άκουσε φωνές που ζητούσαν βοήθεια. Κοίταξε δεξιά, κοίταξε αριστερά μα δεν κατάλαβε ούτε από πού φώναζαν ούτε και ποιοι φώναζαν. Έκανε να φύγει μα σταμάτησε, γιατί κάποιος του μιλούσε.

- Ε συ! Δεν βλέπεις που πέσαμε τ' αδέρφια μου κι εγώ στο πηγάδι; Χρειαζόμαστε βοήθεια.

- Μην μας αφήσεις εδώ κάτω όλο το βράδυ. Θα ξεπασιάσουμε.

- Και κινδυνεύουμε και από τα θηρία του δάσους.

-Μα πού είστε; Δεν σας βλέπω.

-Εδώ κάτω δεξ, στο πηγάδι μέσα.

Έσκυψε ο φίλος μας και τι να δει; Τέσσερα μικρά ανθρωπάκια παγιδευμένα στο πηγάδι.

-Τι είσαστε εσείς;

- Νάνοι. Δεν μας βλέπεις; Ζούμε πέρα από το δάσος. Σήμερα ήρθαμε, για να μαζέψουμε μούρα. Καθώς προχωρούσαμε, σκοντάψαμε και παγιδευτήκαμε εδώ μέσα. Βοήθησέ μας, σε παρακαλούμε.

Ο άνθρωπος κοντοστάθηκε για λίγο. Πρώτη φορά έβλεπε νάνους. Δεν ήξερε τι να κάνει. Ήταν βλέπετε και όλοι εκείνοι οι κανόνες. Στο τέλος πήρε την απόφασή του. Κοίταξε δεξιά, κοίταξε αριστερά και αφού σιγουρεύτηκε πρώτα ότι δεν τον έβλεπε κανείς, έκανε για πρώτη φορά στη ζωή του κάτι απαγορευμένο. Άπλωσε το χέρι του και βοήθησε τους νάνους να βγουν από το πηγάδι. Ευτυχώς ήταν όλοι τους καλά. Ο ένας μόνο κτύπησε λίγο στο δεξί του γόνατο. Πονούσε και μάτωσε λίγο. Ευτυχώς, όμως, δεν ήταν σοβαρό. Αφού τον ευχαρίστησαν τα μικρά ανθρωπάκια, τον παρακάλεσαν να μην τους αφήσει μόνους στο δάσος. Ήταν αργά να γυρίσουν πίσω στο χωριό τους. Από λεπτό σε λεπτό θα έδυε ο ήλιος και το σκοτάδι θα έπεφτε πυκνό. Μια λύση υπήρχε, λοιπόν. Να τους πάρει μαζί του στο σπίτι του. Μα έλα που δεν του το επέτρεπαν οι κανόνες του χωριού τους; Σκέφτηκε, ξανασκέφτηκε και στο τέλος αποφάσισε. Θα τους έπαιρνε κρυφά σπίτι του. Ένα βράδυ μόνο. Ποιος θα τον έπαιρνε είδηση; Για δεύτερη φορά στη ζωή του θα έκανε κάτι απαγορευμένο.

Γύρισε τότε προς τους νάνους και τους είπε:

- Θα σας πάρω μαζί μου. Για ένα βράδυ μόνο. Δεν μου επιτρέπεται παραπάνω.

Οι νάνοι τον ευχαρίστησαν και ξεκίνησαν όλοι μαζί για το χωριό. Μπροστά πήγαινε ο σωτήρας τους σοβαρός, αμίλητος, αγέλαστος. Ακολουθούσαν οι νάνοι. Μα τι παράξενο! Στο δρόμο σφύριζαν όμορφους σκοπούς, αστειεύονταν, γελούσαν. Ο ένας μάλιστα χοροπηδούσε κι έκανε τούμπες στον αέρα.

Ο φίλος μας κάθε τόσο τους έλεγε να μην κάνουν φασαρία. Όταν έφτασαν στο χωριό, με χίλιες δυο προφυλάξεις, για να μην τους δει κανείς, μπήκαν κρυφά στο σπίτι. Ευτυχώς βράδιασε για τα καλά κι έτσι δεν τους πήραν είδηση. Τα παιδιά ήδη κοιμήθηκαν. Μόνο η γυναίκα του σπιτιού ήταν ξύπνια. Ανησύχησε που άργησε ο άντρας της. Μόλις είδε τα τέσσερα ανθρωπάκια που ακολουθούσαν τον άντρα της τα έχασε.

- Ποιοι είναι αυτοί που μας κουβάλησες; Τρελάθηκαν; Αν μας πάρουν είδηση, αλοίμονό μας.
- Σώπασε, γυναίκα. Χρειάζονταν βοήθεια. Δεν γινόταν να τους αφήσω. Ένα βράδυ θα μείνουν. Δεν έγινε και τίποτε.

Μετά ξάπλωσαν και κοιμήθηκαν.

Το άλλο πρωί, με το που χάραξε το πρώτο φως, ο άνθρωπος της ιστορίας μας πετάχτηκε πάνω κι έτρεξε στο δωμάτιο που κοιμόνταν οι νάνοι. Ήθελε να τους διώξει από το χωριό πριν τους πάρουν είδηση οι άλλοι. Προς μεγάλη του έκπληξη, όμως, δεν βρήκε κανένα. Έγιναν άφαντοι. Πού να πήγαν άραγε; Ο φίλος μας ανησύχησε στην αρχή. Μετά, όμως, σκέφτηκε πως θα έφυγαν από μόνοι τους. Επέστρεψε στο δωμάτιό του, αντάλλαξε δύο κουβέντες με τη γυναίκα του, έριξε μια ματιά στα παιδιά του κι ετοιμάστηκε για τη δουλειά ανυποψίαστος για το τι θα συνέβαινε εκείνη την ημέρα.

Ξημέρωσε για τα καλά και ο καθένας που ζούσε στο χωριό βρισκόταν στις δουλειές του. Οι άντρες στο δάσος, οι γυναίκες ασχολούνταν με το σπίτι και τα παιδιά ήταν στο σχολείο. Οι νάνοι,

όμως; Τι απέγιναν; Οι νάνοι δεν έφυγαν από το χωριό, όπως νόμιζε ο φίλος μας. Ξύπνησαν πολύ πρωί και αποφάσισαν να κάνουν μια βόλτα στο χωριό. Βλέπετε πρώτη φορά βρέθηκαν εκεί και αποφάσισαν να το γνωρίσουν πριν φύγουν. Καθώς περιδιάβαζαν στους δρόμους του χωριού, πρόσεξαν ότι κανένας δεν τους έδινε σημασία. Στην αρχή πλησίασαν κάποιες γυναίκες, γιατί είπαμε ότι όλοι οι άντρες είχαν ήδη φύγει στο δάσος.

- Καλή σας μέρα, ωραίες μου κυρίες, είπαν με ένα στόμα οι τέσσερις νάνοι.

Αυτές τους έριξαν μια περίεργη ματιά και χωρίς να απαντήσουν στον χαιρετισμό τους, τους γύρισαν την πλάτη και μπήκαν κατευθείαν στο σπίτι.

Οι Νάνοι παραξενεμένοι προχώρησαν παρακάτω..., παρακάτω..., παρακάτω... και για να μην σας τα πολυλογώ πουθενά δεν βρέθηκε μέσα στο χωριό άνθρωπος που να τους καταδεχτεί ή να τους μιλήσει. Οι φίλοι μας άρχισαν να νιώθουν άβολα. Κανένας δεν τους ήθελε. Τι έφταιγε άραγε; Με τούτα και με κείνα προχώρησαν κι έφτασαν στην άκρη του χωριού. Κάθησαν κάτω από τον ίσκιο ενός δέντρου, να ξεκουραστούν. Αποφάσισαν να φύγουν όσο πιο μακριά μπορούσαν, μιας και ήταν ανεπιθύμητοι. Όπως κάθονταν έτσι μελαγχολικοί, ο Μελοδιάρης έβγαλε τη φυσαρμόνικα του και άρχισε να παίζει ένα χαρούμενο σκοπό. Ο Τραγουδιάρης σηκώθηκε αμέσως πάνω και άρχισε να τραγουδά γλυκά, ενώ τον συνόδευε με ρυθμικά βήματα ο Χορευτάρης. Ακόμα και ο πιο σοβαρός από όλους, ο Νάνος Νανόπουλος, τόσο πολύ ενθουσιάστηκε που άρχισε και αυτός να σφυρίζει και να κτυπά παλαμάκια. Τα πουλιά που άκουσαν την όμορφη μελωδία των Νάνων, πλησίασαν και άρχισαν και αυτά να τραγουδούν μαζί τους. Το αεράκι, που φυσούσε απαλό, άρπαξε την γλυκιά μελωδία και την μετέφερε σε όλο το χωριό και πέρα στο δάσος. Ήταν όλα τόσο μαγευτικά! Οι άνθρωποι σάσισαν. Τέτοιο όμορφο συναίσθημα δεν ξανάβρισαν.. Οι άντρες και οι γυναίκες παράτησαν τις δουλειές τους και τα παιδιά έφυγαν από το σχολείο. Έτρεξαν όλοι προς το μέρος που ακούγονταν αυτή η γλυκιά μουσική. Όταν έφτασαν στο σημείο που ήταν οι Νάνοι, τους κοίταζαν αποσβολωμένοι. Πάγωσαν για μια στιγμή. Αμέσως μετά, πρώτα τα παιδιά μπήκαν στο χορό τραγουδώντας μαζί με τους Νάνους για πρώτη φορά στη ζωή τους. Με πόσα όμορφα συναισθήματα τους γέμιζαν ο χορός και το τραγούδι! Τα παιδιά τα ακολούθησαν οι μητέρες και τέλος με ελαφρύ δισταγμό και οι άντρες του χωριού. Χόρευαν και τραγουδούσαν με την ψυχή τους όλη τη μέρα μέχρι το σούρουπο. Το βράδυ αποκαμωμένοι, αλλά ευχαριστημένοι, μαζεύτηκαν στα σπίτια τους. Όσο για τους Νάνους ούτε συζήτηση ότι θα έφευγαν από το χωριό. Έμειναν ακόμα μια μέρα και ακόμα μια και ακόμα μια...Κάθε μέρα ήταν καλεσμένοι και σε ένα διαφορετικό σπίτι. Και κάθε βράδυ, μετά που τέλειωναν όλοι τις δουλειές τους, έστηναν

τρικούβερο γλέντι με χορούς και με τραγούδια. Κι έτσι το βουβό, μονότονο, μουντό χωριό απέκτησε σιγά σιγά ζωή και χρώμα. Οι άνθρωποι έμαθαν να γελούν. Έγιναν πρόσχαροι και καταδεκτικοί και πέταξαν από τα σπίτια τους όλους εκείνους τους περίεργους κανόνες. Τα πρόσωπα όλων φωτίστηκαν. Οι κήποι τους γέμισαν με όμορφα χρώματα και μυρωδιές. Όσο για τους φίλους μας τους Νάνους έγιναν μόνιμοι κάτοικοι αυτού του χωριού. Και κάθε βράδυ φιλοξενούνταν και σε διαφορετικό σπίτι. Κανένας δεν τους κοίταζε πια περίεργα. Όλοι τους χαμογελούσαν. Όλοι τους αγαπούσαν. Όλοι τους καταδέχονταν, γιατί στο τέλος συνειδητοποίησαν πως η ομοιομορφία τους σκότωνε και ότι η αληθινή ομορφιά της ζωής βρισκόταν στην διαφορετικότητα.

Κι από τότε έζησαν εκείνοι καλά κι εμείς καλύτερα!

Για τη συγγραφή του παραμυθιού συνεργάστηκαν από το τμήμα Α2 του Ευρυβιάδειου Γυμνασίου Λάρνακας οι:

- Παλλήκαρου Στεφανία
- Σπανόπουλος Δημήτρης
- Ιωάννου Μαρίλια,
- Πύριλλου Αντωνία
- Άγγονα Ερμιόνη

Εικονογράφηση:

- Πύριλλου Αντωνία
- Άγγονα Ερμιόνη

Καθηγήτρια: Αντωνία Ετεοκλέους, Β.Δ.